

ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ

Τ Ε Τ Α Ρ Τ Η 1 Σεπτεμβρίου 1948

Διευθύνεται από Συντακτική Έπιτροπή

Χρόνος Α' Αριθ. Φύλλου 9

Αρχισυντάκτης

Τιμή Τεύχους δραχμ. 2.000

Μ Α Κ Η Σ Δ Ο Γ Κ Α Σ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

Στις κάτασπρες κορυφές τών βουνών της βορειοδυτικής γωνιάς της Ελλάδας ύψώθηκε η καρτερία, η άντοχή και η αγνότητα τών ελληνικών ψυχών. Γιγάντιες βουνοσειρές πού από τὰ φαραγγια τους οί άγωγιάτες αιώνια θ' άκούνε ν' άνεσαίνη τὸ χῶμα και τὰ ξερά χορτάρια νὰ ψιθυρίζουν τὴν ελληνική κραυγή:

«Ὡ ξεῖν' ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις. . .» Θεόρατες κορυφές πού ἡ άσπράδα τους άνεκατεύεται με τ' άστρα. Είναι ὁ Γράμμος. Ἄς μὴν άνησυχήσουν οί οικίες τών ἡρώων. Ἡ στήλη αὐτή δὲν πρόκειται νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ σάν εὐκολο θέμα γιὰ νὰ κάνῃ φτηνὴ φιλολογία και ρητορείες. Γιατί δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἐκμεταλλευθοῦμε κατορθώματα πού πραγματοποιήθηκαν ἀπὸ κείνους πού ἔχυσαν ποτάμι τὸ αἷμα τους στὰ ἑλάτια κ' ἔλυωσαν τὰ γόνάτά τους στ' ἀγκάθια με τὸ δράμα τῆς Ελλάδας. Μὰ οὔτε χρειάζεται στὰ τελευταία. Οἱ μεγάλες και ἡρωικὲς πράξεις ἔχουν τὴ δύναμη νὰ μιλοῦν μόνες τους στίς συνειδήσεις με κείνη τὴν άνυποψίασθη συνομιλία πού δὲν τὴν άκούνε τ' αὐτιά, μὰ πού μᾶς συνεπαίρνει σάν οὐράνια μουσική. Κι' ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ Αἰσχύλος με τὴ θεϊκὴ λύρα του, ὅμως ὁ παιάνας τῆς Σαλαμίνας θ' άντίλαλουσε στοὺς αἰῶνες σάν δικαίωση και σάν προσταγή, ἔστω και με μιὰ ἀπλή ιστορικὴ πληροφορία.

Γιὰ ἄλλο θὰ μιλήσουμε λοιπόν. Ὅχι γιὰ τὸ Γράμμο, ἀλλὰ γιὰ ὅ,τι εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ Γράμμο. Τότε τί σχέση ἔχουν αὐτὰ πού εἶπα παραπάνω; Ἐχουν, γιατί ἡ κοινωνία μας ἔχει πολλὴ βρωμιὰ πού μιὰ ὥρα ἀρχίτερα χρειάζεται φρέσκο ἀγέρα, γιὰ νὰ ξεβρωμίση και νὰ ξαναγεννηθῆ. Κι' ὁ φρέσκος ἀγέρας μέσα στὸν ἀποπνιχτικὸ μας καύσωνα ἔρχεται τώρα ἀφθονος ἀπ' τὸ Γράμμο. Ἄφθονος, δροσερός, ζωογόνος. Κάτι περισσότερο: ἄ ν α τ ρ ι χ ι α σ τ ι κ ὄ ς. Γιατί οἱ θυσίες τών νικητῶν στέλνουν ἀπὸ πάνω ἓνα μεγάλο μήνυμα. Ἐνα μήνυμα πού ἄλλοι τὸ ἀντικρίζουμε ἐκεῖ πού περπατᾶμε στὸ δρόμο νὰ ὀρθῶνε ται μπροστὰ μας σάν τελεσίγραφο πρὸς τίς ψυχές. Κι' ἄλλοι τὸ ὑποψιαζόμαστε.

Ἄς προσέξουμε. Ἡ σεμνὴ και ἀξιοπρεπὴς προσταγή εἶναι πάντοτε ὠμὴ και κρύβει μεγάλη ἀναταραχή. Ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία ν ο σ ε ῖ. Μαζὺ με τὴ νέα δραματικὴ κατάσταση πού ἀπλώνει σὲ ὅλη τὴ γῆ ὁ κίνδυνος ἑνὸς νέου

πολέμου, ἔχουμε και τίς συνέπειες μιᾶς ἀρρώστειας, πού ἀκόμα κρατάει τὸν ὄργανισμό μας δηλητηριασμένο, άνίκανο ν' ἀντισταθῆ παλληκαρίσια στὴν ἠθικὴ κρίση πού δημιουργήσαν τρομερὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς μας: Δεκέμβριος, συμμοριτισμός, παιδομάζωμα. Ὁ πολιτισμὸς μας περνᾶ ἀπὸ κρίση. Στὴν ἐκτίμηση τοῦ νέου κόσμου πέφτει ἡ ἀξία τῆς ἀνθρωπιάς, ὅ,τι πιστεύσαμε πάντα ὅτι ἀποτελεῖμέσα στὴ ζωὴ τὴν ἀναντικατάστατη, τὴ βασικὴ ἀξία. Τὰ εὐγενικὰ ἑλατήρια πού κινούσαν τοὺς ἀνθρώπους, τώρα μετατοπίστηκαν και ὁ ἀτομικισμὸς, ἡ ἐγωπάθεια, ἡ ἀπερισκεψία και τὸ ρεμπλιὸ πήραν ἀπέραντες διαστάσεις. Ἄς μὴ νομίσουμε ὅτι τραγουδώντας θούρια και φορώντας φουστανέλλες τιμοῦμε τοὺς νεκροὺς τοῦ Γράμμου και ξεπληρώνουμε τὴν ὑποχρέωσή μας. Ἐκεῖνο πού ζητᾶ με τὸ μεγάλο μήνυμα ἡ ἀπέραντη θυσία τοῦ Γράμμου πού α ἰ τ ῖ α τῆς ἦταν τὸ χάσιμο τών ἠθικῶν βάσεων ἀπὸ τὴν κοινωνία μας, εἶναι νὰ ἀποκαθαρθῶμε ταις διανοίαις. Νὰ ἀναπροσαρμόσουμε τὴ ζωὴ μας στίς εὐγενικὲς παραδόσεις τῆς φυλῆς. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς πού πραγματοποίησε ὕστερα ἀπὸ ὀχτῶ χρόνων μαρτύρια και μάλιστα τὸ θαῦμα τοῦ Γράμμου, πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι μετὰ τὴ νίκη θὰ ἀναδειχτῆ νικητῆς και στὸν ἀγῶνα τοῦ ἠθους και τῆς πνευματικῆς στάθμης.

Πολλοὶ μπορεῖ νὰ μὴ πρόσεξαν τὸ γεγονός ὅτι οἱ μεγαλύτερες νίκες σημειώθηκαν, τὸ δεκαπενταύγουστο.

Ὅμως ὁ Στρατὸς στὴν ψηλότερη κορυφὴ τοῦ Γράμμου ἔστησε δίπλα στὴ Γαλανόλευκη τὸ εἰκόνημα τῆς Παναγιάς, Ἡ ὑπέροχη οὕτῃ γυναικεῖα μορφή πού στάθηκε σάν ἓνα πρότυπο ἀγνοῦ, θεωρητικὸ και παρθενικὸ βίον συμβολίζει πάλι ὅλη τὴν ἀναζήτηση, τὴ δίψα και τὴν ἐλπίδα τῆς μαρτυρικῆς φυλῆς. Γι' αὐτὸ φέρνοντας στὸ νοῦ τὴ φράση τοῦ P. De Lagarde ὅτι ἀπὸ τὸ ἅγιο εἰκόνημα τῆς Μαρίας «ἀπορρέουν ἀληθινὰ ποτάμια εὐλογίας και ποίησης» μπορούμε νὰ περιμένουμε μ' ὅλη τὴ θέρη, ὅτι ὁ φρέσκος ἀγέρας πού κατεβαίνει ἀπ' τὸ Γράμμο φέρνει και τίς εὐωδιαστὲς ἀνεμώνες μιᾶς ἀνοιξῆς τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδας.

ΤΑΚΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

ΣΚΑΠΑΝΙΕΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Λιόγερμα στον καταυλισμό μας καταλαιμάτιο. Άπαλό ήρεμο με χίλιες άνταύγειες από χρώματα. Τα υδάτινα πλάτη δλόγυρα του Αιγαίου και του Μυρτώου γαληνεύουν έκστατικά τις ήμερες τούτες ώρες αδελφωμένα. Οι Καβοκολώνες του Σούνιου Ποσειδῶνα, χρυσαφένιες προβάλλονται στο φόντο του πορφυρένιου ορίζοντα. Στην ορασιά τους φαντάζουν μυθικά παλάτια κάποιου Κροίσου βασιληᾶ σκορπώντας δλόγυρα μέσα στο γαλάζιο βάθος μιᾶ ἀκατανίκητη γοητεία, ἕνα μυστικισμό, μιᾶ ἑλκυστική μαγεία πού τραβιᾶ τις ψυχές σὲ χώρες ἔξω ἀπὸ τις κακίες και τὰ πάθη τ' ἀνθρώπινα. Σὲ παράδεισους. Ἐδῶ στὸ νησί μεταδόθηκε τούτη ἡ μαγεία κ' ὄλοι μας γίναμε σκλάβοι και λάτρες.

Σουρουπώνει... Γυρισμένος σ' ἕνα βραχάκι ἕνας συνάδελφος ογοτραγουδᾷ με μιᾶ κιθάρα τὸ σκοπὸ του ἀπόψε παθητικά, νοσταλγικά.

Σπιτάκι μου παλὸ κ' ἀγαπημένο πού μύριζες παντοῦ βασιλικὸ κ' ἤσουν τὸ μισό, ἀπ' τὸ κισσό, πλημμυρισμένο

Ἡ μαγεία τῆς φύσης και τῆς ἀρχειότητας ἡ ἐπιβλητικότητα ζυμώνονται με τις λέξεις τούτες και με τὴν ἀρμονία και πλάθουν μέσα μας τὴ γήινη γοητεία τῶν πραγμάτων. Νοσταλγοὶ ὀρτσάουρου με λευκά πανιά τῆς σκούνας και σαλπάρου με πλώρη τὸ ψαρολίμανο τῆς παιδιαστικῆς ἡλικίας μας. Κεῖθε γιὰ τις γλυκὲς γνωριμιές πού φιάστηκαν ἀντάμα με τῆς μάννας τὸ χᾶδι και τοῦ πατέρα τὴ στοργή. Σβυστιές θολές ἀναμνήσεις ζωντανεύουν τοῦτο τὸ δεῖλι μέσα στὴ φαντασία τοῦ κάθε φαντάρου. Στὴ σκέψη σκηνοθετεῖται ἡ ἀνάπλαση τῶν

ἄψυχων πραγμάτων, πού συνδέθηκαν μαζί μας. κ' ἐπλεξαν ἀντάμα με τὰ πρόσωπα τὸ κολάθι τῆς κάθε ζωῆς μας. Κεῖ κάτω τώρα πού τὸ μούχρωμα ἔπεσε στὴν Ἀγρικὴ γῆ και τὴν ἀγκάλιασε ὀρθώνεται ἀπὸ τῆς φαντασίας μας τὸ ταξίδεμα— τ' ὁμορφομικρὸ σπιτάκι στὴν ἀκρούλα τοῦ χωριοῦ πού λέγει κ' ὁ ποιητής. Ἡ ζύμωση τούτη τῆς ψυχῆς με τὴν ὕλη, εἶναι τὸ νόημα πού δίνει ἡ ζωῆ.

Ὁ ἄνθρωπος και τὸ σπῆτι, Ἡ πραγμάτωση τῶν ἐλπίδων. ὁ προορισμὸς τῆς γήινης ἀποστολῆς, τ' ὁμορφοπαιγμὰ τῆς κάθε πράξης, ἡ εὐτυχία πού γίνεται οἰκογένεια, τὸ ναυπήγημα τῆς κιβωτοῦ πού μέσα φυλάγεται ὅ,τι ἀληθινὸ ὑπάρχει, ὅ,τι δίνει τὴ χαρὰ, ὅ,τι κάνει τὸν ἄντρα νὰ γίνεται γενναῖος πολεμιστῆς— γιὰ τάφους και θρησκείες. Πλαταίνει τὸ σπῆτι ἐκεῖ στὴ γῆ τοῦ Σούνιου ἀπόψε κ' ἀπλώνεται δλόγυρα. και γίνεται πληθωρικὸ και σχηματίζει τὰ γραφικὰ χωριουδάκια και κάνει τις πολύβουες πολιτείες με τὰ μέγαρα και τοὺς ἀνθρώπους τοὺς; χίλιους· δυὸ σὲ σύσταση ψυχῆς, και προχωρεῖ κ' ἀγκυλιάζει τὸ χῶρο, καλύπτει τὰ σύνορα και φτιάχνει τις πατρίδες τῶν ἀνθρώπων. Τ' ἄψυχα πλάθονται και πέρνουν φύσημα πνοῆς ἀπὸ τὴ ψυχὴ μας, και γίνονται κομμάτια τοῦ εἶναι μας, ἀναπόσπαστα μέλη, σύντεκνοι και συνοδοιπόροι στὴ χαρὰ και στὸ πόνο.

Στὸ σπῆτι μέσα ἀποθέτουμε τὸ εἶναι μας τὸ κουρασμένο. Κι' αὐτὸ τὸ πέρνει τὸ περποιέται, τ' ἀνακουφίζει τὸ γιατρεύει, Νοιώθει τὴ καλωσύνη πού σκορπίσαμε τοῖς συνανθῶντας ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, κ' ἀπὸ τὰ κεραμύδια του, κ' ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια, κ' ἀπὸ τ' ἀνθισμένα δεντριάτου καλεῖ τὰ πουλάκια και τ' ἀηδόνια νὰ μᾶς συντροφεύσουν τὸν ὕπνο πού μᾶς προσφέρει γλυκὸ κ' ἀνάλαφρο κάτω στὴ θερμὴ ἀγκυλιά του.

Σπιτάκι μου καλὸ κ' ἀγαπημένο Συνεχίζει ὁ συνάδελφος τὴ στοργὴ τοῦ σκοποῦ του. Και νοιώθουμε νάρχεται μέσα ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς ἀτέρμωνης γύρα ἀπεραντωσύνης, ὁ γλυκὸς του ψιθύρος, πού μᾶς καλεῖ, πού μᾶς θέλει, πού μᾶς φωνάζει. Μᾶς πόνεσε τὸ καυμένο. Μᾶς νοστᾶλγησε. Μᾶς πόθησε. Νᾶξερει!! πόσο και μεῖς; τὸ ποθήσαμε! Πόσο τὸ λαχταράμε!! Ἄχνοφαίνεται και ροδίζει ἡ ἀνατολὴ τῆς γαλήνης στὸ βάθος τοῦ πυρακτωμένου ορίζοντα τῆς πατρίδας. Πλησιά-

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Ο ΝΕΟΣ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑΡΧΗΣ

Ἐνῶ οἱ εὐχές μας συνοδεύουν τὸν νέον Γεν. Στρατοπεδάρχη μας κ. Δασούλη εἰς τὸ βαρὺ ἔργο τὸ ὁποῖο, ὡς Διτῆς τοῦ ΕΤΑΕ ἀνέλαβε τὴν ἄση μάς διὰ τὴν στέρησιν του μετριάξει ἡ παρουσία τοῦ νέου Γεν. Στρατοπεδάρχου Μακρονήσου (Συν)ρχου κ. Νικ. Ἐξαρχάκου. Ὁ νέος κ. Γενικός με τὴν εὐρυτάτην ἀντίληψιν και κατανόησιν τὴν ὁποία ἀπὸ τῆς προσφάτου ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του ἐπιδεικνύει και τὴν εὐφῆμος γνωστὴ πείρα και μόρφωσιν του εἴμαστε βέβαιοι πως πολὺ συντόμως θὰ θέσῃ τὴν προσωπικὴν του σφραγίδα εἰς τὸ βαρυσήμαντο ἔθνοφελές ἔργο πού συντελεῖται εἰς τὸ γεωλογικὰ μὲν ἄγνοο ἀλλὰ τόσο ἐθνικὰ γόνιμο νησί μας.

ΤΟ 596 ΤΑΓΜΑ ΠΕΖΙΚΟΥ

Οἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ Γράμμου ἔληξαν και τὸ τέρας τοῦ συμμοριτισμοῦ κάτω ἀπ' τὰλεπάλληλα κτυπήματα τοῦ ἡρωικοῦ Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ λούφαξε σ' Ἀλβανικὰ κρυοφῆγέα τοῦ ἀφοῦ ἄφησε σ' ἁγιασμένα μας χῶματα τὰ κιδ ἐπιλεκτὰ στελέχη του. Μὲς σ' αὐτὲς τις ἐπιχειρήσεις ὁπου ἡ ἑλληνικὴ ἀνδρεία ἀποθεώθηκε ἕνα τῆμα ἐκυριόρχησε και μᾶς ἔκανε νὰ ἀσθανθοῦμε ἀπέραντη χαρὰ και ὑπερηφάνεια. Τὸ 596 τάγμα Μακρονησιωτῶν. Τὰ ὑπέροχα Ἑλληνόπουλα πού χαλυβδῶθησαν μες στὸ Ἐθνικὸ μας σχολεῖδ με τὴν ἀκατάβλητη ὀσμὴ τους ἀνέτρεψαν κάθε ἐμπόδιο και ἔστησαν τὴν Γαλανόλευκην στίς κιδ ἀπόρριπτες κορφές τοῦ Γράμμου «Κλέφτης», «Σούλι», «2550». Και τόσα ἀλλὰ στεφάνια δόξας στεφάνωσαν τὴ σημαία του και ἔπεισαν και τοὺς κιδ δίσπιστους γιὰ τὸ ἔθνοφελές ἔργο τοῦ νησιοῦ μας. Στους ἀειωματικούς και τοὺς ἄνδρες τοῦ Τάγματος αὐτοῦ στέλλουμε περίφανο χαιρετισμὸ γιὰ νὰ τὸν τοποθετήσουν κοντὰ στις τόσες ἐθνικὲς ἀμοιβές και

ζει ἡ ὦρα πού πολῖτες παιὰ θὰ τρέξουμε κοντὰ του νὰ ριχτοῦμε στὴ φωλίτσα του και κεῖ νὰ προσμένουμε με τ' ἄσπρα μαλλιά στὴ κεφαλὴ νὰ δοῦμε τὸ κάρπισμα τῶν ὄνειρων μας ὁπως ὁ γεωργὸς τώρα τὸν Αὐγουστο ἀξιώθηκε νὰ δεῖ τ' ἀμπάρια του γεμμένα ἀπ' εὐλογημένο καρπὸ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

«ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ»

εθνημες μνεις που ο υπεροχος αγωνας τους χαρισε.

Ο «ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ» ΣΤΟ Β. Ν.

Είναι αξιοσημείωτη ή ύποδοξη που επεφύλαξε το 'Ηρωϊκό Βασ. Ναυτικό στο περιοδικό μας. Ξεπέρασε κάθε πρόβλεψη και μας γέμισε ικανοποίηση πεποίθησης κι' ένθουσιασμό.

Θάταν παράλειψη να μη σημειώσω με την εμπρακτική αγάπη που δειξαν για το «Σκαπάνεα» ο αντιπλοίαρχος κ. Γιάγκος, ο Σημαιοφόρος κ. Κασιμπής και άλλοι. Τους ευχαριστούμε. Με την ύποδοξη του τού ναυτικού συνεκίνησε όλους μας κι' ιδιαίτερα τους εκπροσώπους του που υπηρετούν στο τάγμα μας.

Η ΜΑΝΝΑ

Σε προηγούμενο φύλλο μας επ' ευκαιρία επισκέψεως της στο τάγμα μας, είχαμε γράψει για την λαμπρή συμβολή της σεβαστής δέσποινας κ. Βαρθάρας Θεοδοροπούλου—Λιβαδά στον αγώνα του 'Εθνους. Για τη ζωή της, τη φωτεινή δράση της, τον πόνο και τον παλμό της και γενικά για τις θμότες εθνικές υπηρεσίες προς την γαλανή μας πατρίδα που ε-
=αξία της χάρισαν με κοινή βοή των μαχητών μας, τον τίτλο της «Μάννας του στρατιώτη». Τώρα καινούργια δόξα αγάλιασε την άκουραστη αυτή ελληνίδα που κανε βίωμα της την 'Ελλάδα μας και τα παιδιά της και που προβαδίζει πάντα στο δρόμο της τιμής και του καθήκοντος. Τραυματίστηκε στην Κορνίτσα.

Παραθέτομε απόσπασμα τελευταίας επιστολής της στο Διοικητή μας: «Σου γράφω γεμάτη ένθουσιασμό από την ιστορική Σιάτιστα που ήλθα προ πάντε ημερών να ξεκουραστώ λίγο και αναχωρώ μεθαύριον στις 3η του μηνός πάλιν για την τιμημένη επαλή... Είμαι πολύ χαρούμενη γιατί μ' αξίωσαν ο Θεός μας για δεύτερη φορά να τραυματισθώ στο πεδίο της εθνικής τιμής. Τώρα μου έχουν απομνήσθη το δεξιό ημωσώριον έλπιζω όμως πως σε κομματά 20ά μέρες θά μ' απαλλάξουν απ' αυτό το βραχνά... Τη μεγάλη αυτή δόξα την κέρδισα στην κατάληψη της Κορνίτσας της πανώριας βουνοκορφής που σφυχταγκάλιάζουν ο δοξαστός Γράμμος και το μεγαλόπρεπον Βόϊον, μαζί με το μετάλλιο εξαιρέτων πρόξεων.

1) Το εξόφυλλό μας εμφανίζει μαχητήν μας στην μάχη Χαλανδρίτης.

2) Οι Πολεμικές φωτογραφίες του Σαλονιού μας παρεχωρήθησαν ευγενικά απ' τον άπεσταλμένο της 'Εφ. 'Εμποδος στο Γράμμο κ. Αβραμόπουλο τόν όποιον και ευχαριστούμε. Οι άλλες φωτογραφίες άνήκουν εις τόν κ. Βεβέρην και τόν φωτορεπόρτερ μας στρ. Θ. Κωτίτσα.

3) Τα σκίτσα άνήκουν εις τόν άνθ) γόν κ. Χ. Στεργίου και στρ. Θ. Κόκκινου.

«ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ»

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Ο... ΠΑΠΠΟΥΣ

«Όπως παντού, όπου υπάρχουν συγκεντρωμένοι πολλοί μαζί άνθρωποι (φυλακές, σχολεία, στρατώνες), υπάρχει ο ένας, ο ξεχωριστός, ο μοναδικός. Ο ένας, που μπροστά του όλοι οι άλλοι είναι άφανεις. Είναι ο ξεχωριστός που τόν διακρίνει άνάμεσα σε πολλούς άλλους, ο μοναδικός που όσα χρόνια κι' αν περάσουν έν μπορεί ποτέ να τόν ξεχάσης και πάντα θά τόν θυμάσαι. Έτσι και δώ στο μικρό μας τουτο σπιτάκι, τ' αντίοκνηνο που αποτελείται από οικογένεια δεκαεσσάρων μελών, υπάρχει ο ένας, ο μοναδικός, ο ξεχωριστός. Είναι ο τύπος, που λένε, ή μάρκα ντεποζετάρτα της σκηνής μας, 'Ανάστημα, μόλις φτάνει τό 1,40. Συναγωνίζεται τούς νάνους τών τσιρκών, 'Αδωνάτος όπως είναι σάν στέκα μπιλιάρδου, είναι ζήτημα, αν πιάνη τά τριάντα κιλά. 'Αν τόν φυσήξης έπεσε. Κοκκινωπός μ' άσπρες σάν ταβανόβουρτσας τρίχες στο κεφάλι του μ' άσπρο άρειμάνειο μουστάκι, που όταν τό στρίβει μοιάζει σάν χασάπικο τσιγκέλι, που τό διακρίνει από πολύ μακριά. 'Αν ρωτήσης και για τά χρονάκια του 46 περικαλδω!!.

«Όπως βλέπετε έχει όλες τις χάρες και δέν του λείπει τίποτα απ' τά ιδιόιτερα εκείνα χαρακτηριστικά, που κάνουν τόν άνθρωπο να διακρίνεται άνάμεσα σε πολλούς άλλους.

«Παππού» τόν φωνάζουμε γιατί παππούς πραγματικά είναι. Τόν σεβόμαστε και τόν αγαπάμε όλοι μας με τό παραπάνω. Αλλά όμως δέν έννοεί 'άφισή κανέναν ήσυχο. 'Όλους τούς πειράζει, σ' όλωνών τό ρουθούνι μπαίνει.

Θέλει να κοιμηθής έσύ—αυτός τραγουδάει, θέλει να τραγουδήσης έσύ—επάψε» σου λέγει αυτός «είμαι στενωχωρημένος», θέλει να πιης νερό έσύ—αυτός καταβρέχει με δαύτο, θέλει να πλυθής έσύ— αυτός τό πίνει. Είναι τ' άνω πνεύμα αντίλογίας σ' όποιανδήποτε συζήτηση, τό περαχτήρι όλων.

— «Παππού, είσαι της ύπηρεσίας σήμερα» του λέγει ο σκηνάρης.

— «'Ασε με ήσυχο, δέν κάνω τίποτα» άπαντάει αυτός.

— «Παππού, δέν γράφεις και συ κομιά άνοικτη επιστολή;»

— «Γράφτε σεις και όπογράφω έγώ» είναι ή άπάντησή του.

— «Παππού, τότε θά εξαγιστής και συ (»

— «Πολύ τό θέλω βρέ παιδιά, άφοι τό ξέρετε ότι αυτό είναι τό μεράκι μου. Γιατί μου κολλάτε! ΑΙ;»

Θέλει να τόν άπολάβσης; Έλα δταν του αναθέτει κανένας άξιωματικός κάποια άποστολή και του δίνει μαζί του άγγαρεία. Στρατάρης τών 80 μεταλλίων δέν πέρνει τέτοιο ύφος. Βλοσυρός, άμίλητος, πειθαρχικός, κουμαντάρει τη δουλειά. Δέ θέλει συζήτη-

σι, φωνές, τσιριμόνιες. Είναι άπροσπέλαστος. Ούτε με τσιγαράκι τόν κόβεις ούτε με τήν ύπόσχεσι μιās κρύας λιμονάδας.

Τι δουλειά σας κοθόνια φωνάζει. Χάρμα όφθαλμών είναι να τόν βλέπης στα γυμνάσια, που φωνάζει «έν, δυό, τρία άπ» και στρίβει τότε δεξιά και τότε άριστενά, κοιτάσσοντας μάγριο βλέμμα τόν εκπαιδευτή του έτιμος να τόν φάη.

«Αμ τό κοντό παντελονάκι του τι σου λέει; «Δέν φορώ έγώ τέτοια μακαραλήκια» έλεγε πριν μας τά δώσουν. 'Όταν όμως τά πήραμε, τά φόρεσε με μεγαλοπρέπεια και περήφανος έδειχνε τις καλαμένιες γάμπες του.

Αυτός είναι ο παππούς μας, ή μασκώτ της σκηνής μας.

Αλλά μήπως είναι γνωστός μόνον στον κόκλο μας; Παντού όπου κι' αν ρωτήσετε στο Λόχο ή στο Τάγμα είναι πασίγνωστος.

Απ' τόν κ. Διοικητή μας μέχρι και τό τελευταίο γισβό, όλοι τόν γνωρίζουν. Και όχι μόνον στο Τάγμα μας, αλλά και σ' άλλα συγκροτήματα του νησιού μας είναι γνωστή ή χάρη του.

Δέν τόν ξέρουν βέβαια εκεί προσωπικά, αλλά έχουν άκούσει πολλά γι' αυτόν. Θρόλος έχει γίνει τ' όνομά του. Οι κακές μάστιχα γλώσσες λένε πως όπηρετεί έδω με τό γυιό του στην ίδια διμοιρία, που είναι δεκαένας και πως ο μικρός θέλοντας να έκδικηθής τό γέρο του για τούς μάτσους που τουδινε σάν ήταν μικρός, τόν στέλνει συχνά στην Καλλιόπη...

Καταλόβατε βέβαια για ποιόν μιλάμε. Είναι ο Κρυσταλίδης απ' τά Καί-
λάρια, τό έξαγισμένο γεροντόπουλο του Τάγματός μας.

Φτύστε τον να μην τόν βασκάνουμε...

Στρατιώτης

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΣΛΑΝΙΔΗΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ ΜΑΣ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΟΥ

Μιά σύντομη έπίσκεψη στο 'Αρσάκειο του Ψυχικού, όπου τώρα στεγάζεται Στρατιωτικό Νοσοκομείο έφταξε για να αντίληφθοῦμε άμέσως την πνοή που ζέστανε τα στήθεια των ήρώων του Γράμμου. Μέσα σ' ένα περιβάλλον που η στοργή του Κράτους και των νοσοκόμων αδελφών τὸ μετέβαλε σὲ οίκογενειακό, άνηχοῦν ακόμα από τις διάφορες άκρες τὰ 'Εθνικά Θούρια που συνώδευαν τούς άγωνιστές στη θυελλώδη προέλασή τους..

Συζητοῦμε με τὸν ήρωικό συνάδελφο Γιασλακιώτη 'Απόστολο από τὸ Βελεστίνο που τραυματίστηκε από νάρκη στη μεγάλη μάχη του Κλέφτη. "Έχει παρασημοφορηθεῖ άπ' τὸ χέρι του 'Υπουργού των Στρατιωτικῶν στην Κόνιτσα με τὸν Πολεμικό Σταυρό. Νομίζεις ότι άδιαφορεῖ τελείως για τὸ κομμένο του πόδι. Είναι περήφανος. 'Αντί να δεχθῆ παρηγοριά, τούναντίον τονώνει τὸ ήθικό τὸ δικό μας.

— "Ήρθε κι' ὁ πατέρας μου, λέει, κι' όταν με εἶδε άρχισε τὰ κλάματα.—Τι κλαῖς, του εἶπα; Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα μας. "Άλλος ἔτσι κι' ἄλλος ἀλλοιῶς. Φτάνει νὰ μὴ δεχτοῦμε τὴ σκλαβιά.

'Ο Παναγιωτακόπουλος Νικόλαος από τὴ Δάφνη των Καλαβρύτων τραυματίστηκε στις 12 'Ιουλίου στὰ ὑψώματα τῆς Φιλιπιάδας.

—Οἱ μάγκες, λέει, είχαν γεμίσει νάρκες τὸ ὕψωμα. "Αν δὲν ἦταν αὐτὲς θὰ τούς εἶχαμε στελεμένους στὴν ὄρη από καρὸ.

Τὸν ρωτοῦμε νὰ μᾶς πῆ γενικὲς ἐντυπώσεις.

—Οἱ ἐντυπώσεις μου, ἀπαντᾷ, εἶναι πολὺ καλές. Γιατί δόσαμε μάχες σκληρὲς καὶ τούς κάναμε ζημιὰ, που θὰ τὴ θυμοῦνται. Οἱ χωριάτες φώναζαν νὰ μὴ φύγη τὸ Τάγμα μας τὸ 581 ἀπὸ κεῖ, ἐπειδὴ ὑπῆρχε πιθανότητα νὰ μᾶς πᾶνε στὸ Γράμμο.

'Ο συντάκτης μας Τάκης Πανταζῆς ἀνάμεσα στους ήρωικούς λοχίες του Γράμμου

'Εξαιρετικὲς ἐντυπώσεις εἶχαμε ἀπὸ τούς ήρωικούς λοχίες του Γράμμου, που πλάγιαζαν σὲ κοντινὰ κρεβάτια τὸν Μπίρμπα 'Ιωάννη ἀπὸ τὴν Εὐβοία που τραυματίστηκε στὴν 'Αμμουδα. Τὸν 'Αναγνωστόπουλο Εὐάγγελο ἀπὸ τὸ Κεφαλάρι Κορινθίας που τραυματίστηκε στὴν "Οντρια καὶ τὸν Κλουτσιανιώτη 'Ορέστη άπ' τὸ Συλόκαστρο Κορινθίας που τραυματίστηκε στὸ Ταμπούρι.

—Τὸ ἔχω περηφάνεια, μᾶς λέγει ὁ Μπίρμπα, γιατί εἶχα τὴν τύχη νὰ τραυματιστῶ πρώτος. "Όταν με εἶδαν οἱ ἄνδρες τῆς ὀμάδας μου με σπασμένο πόδι δὲ δειλίασαν. Προχωροῦσαν φιλώντας με κι' ἀνέβαιναν σὲ μιὰ ραγδαία ἐπέλαση. Τὸ ὕψωμα καταλήφθηκε σὲ 20 λεπτά. Τί θέλουμε ἄλλο; Εἶναι βαρεῖς οἱ ἀπώλειες που προξενήσαμε στοὺς κατσαπλιάδες. Σὰν τούς δεῖς, μᾶς προσθέτει, μοιάζουν με διακοναρέοι. Καὶ τὸ ήθικό τους εἶναι πολὺ πεσμένο.

Γιὰ τὰ χάλια των κατσαπλιάδων μᾶς μιλοῦν με τὸν ἴδιο τρόπο ὅλοι οἱ τραυματίες καὶ ὑποστηρίζουν πὼς βρίσκονται στὰ στερνά τους καὶ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ κρατήσουν πολὺ.

—"Όταν άρχισε ἐπίθεση, μᾶς λέγει ὁ 'Αναγνωστόπουλος ἔγινε πανζουρλισμός. Δὲ λογαριάζαμε οὔτε θάνατο, οὔτε τραύματα, οὔτε τίποτα. 'Ο θάνατός μας ἦταν γλέντι. Μόνο «ἀέρα» φωνάζαμε καὶ ἀπάνω τους. Νὰ τὸ λέει κανεὶς δὲν εἶναι τίποτα. Ξέρεις τί θὰ πῆ συνάδελφε νὰ τρέχη τὸ αἷμα σου καὶ νὰ κλαῖς ἀπὸ χαρά; μᾶς ρωτᾷ.

Προτείνει νὰ μᾶς στείλῃ περιγραφή τῆς μάχης τῆς "Οντριας, γιατί ἦταν ἡ ἔναρξη των επιχειρήσεων του Γράμμου καὶ θέλει νὰ τὴν περιγράψῃ νὰ τὴ διαβάσουν ὅλοι.

Μέσ' τὴ συζήτησή μας ὁ Κωνσταντόπουλος Δημήτριος τοῦ 581 ἀναφέρει γιὰ συμμορίτες που παραδόθηκαν καὶ ζήτησαν νὰ μποῦν ἕνας σὲ κάθε τμήμα, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τούς τυράννους τους, που τόσο καλά τούς ἐγνώρισαν. 'Ο συνάδελφος μᾶς βεβαιώνει ὅτι ἡ πρότασή τους πραγματοποιήθηκε καὶ οἱ τέως συμμορίτες ἀναδείχθηκαν στοὺς πῶ μαχητικούς των τμημάτων.

—Παραβγόνουμε ποῖς θὰ ἀνεβῆ πρώτος στὸ ὕψωμα μᾶς λέγει ὁ Κλουτσιανιώτης που τραυματίστηκε στὸ Ταμπούρι. «'Αέρα,, ἀέρα» αὐτὴ εἶναι ἡ κραυγή μας που λευτερώνει τὴν 'Ελλάδα...

Δύσκολα νὰ βρῆς σὲ τραυματίες πολέμων τέτοια ἔθνηκή ἔξαρση. Τὰ πόδια εἶναι κομμένα τὰ χέρια σακατεμένα καὶ ὁ ἐνθουσιασμός ὅπως τὴν ὥρα τῆς μάχης. 'Αντιλαλεῖ τὸ τραγοῦδι στὸ Στρατιωτικό Νοσοκομείο: «Τί ζητοῦν οἱ Βούλγαροι;» καὶ «Μὲ τέτοιο λαμπρὸ στρατό...» Μπαίνεις σὲν ἐπισκέπτης νοσοκομείου καὶ βγαίνεις σὲν ὕστερα ἀπὸ λειτουργία. Πᾶς στὴν πόρτα καὶ σκέπτεσαι μήπως ξέχασες νὰ προσκυνήσης..

T. Π.

Επικαιρότητες

Γόττει ο Μάρκος κι' όλο τρέχει.
 την ούρα στα σκέλια έχει.
 Έγινε ένας φ-βος, ένας θαυμαστός αθλητής.
 Και μονολογεί ο δόλιος ιδρωμένος και αποδεδειγμένος—
 «Οι με τη φρόμα πούζει—πούμα αποδεδειγμένος—
 Μα κι' ηδοποιός άγώνες δάβγαινε πρωταθλητής
 κι' έσγα έλαξε και παίζει χίλια δυο δραματικά
 σ' μι τό πώ καλό άπ' όλα ει' αυτό τρέχει,
 που τό λένε «Αία κι' άμμος».
 Τρέχει ο Μάρκος τόνο βρέχει,
 γιατί ο Γράμμος τόνο βρέχει,
 και έπει στην «Αλβανία, που άγάτη τούζει τόση
 στα σκουριά πάει γουμιά
 —ήπου δήποτε να βρη—
 κι' έ.α... έσώφουχο που άγάτη τούζει τόση»

Μά αυτό έχει άναγκάσει σ' «Αλβανία και Βουλγαρία
 όσο όμω; κι' αν δουλεύουν εργοστάσια πολλά, [στεγνώση
 δε στεγνώνει πιά ο Μάρκος, ει' βρεγμένος για καλά,
 Κάλου και οέ υϊαν ά-ρη, ει' μια πολύ προσιμένη
 —σόν καιού της ή καυμένη—
 «Λέν θα γεννηθή δώ πάνω τό παιδί τό μετροδόμεν»
 «και οι τόσο πατεράδες που τό έχουνε φπαγμένο
 δε θέ να τό δέν ποτέ τους—ώ φασοπική κατάρρα—»
 Κι' ή μαντιν βουνοτραυλίδου διαρκώς τουβομαλλιέται,
 γιατί έπεσε ο Γράμμος που ήταν τόσο βολικός
 και λέ θα μπορη ή δόλια πιά να σπείται, να λυγέται
 νά σηκώνεται, να πίσθη όπως λίμε... γουμμυρός.
 Δυό γειτόισες που είναι φίλες κορδικές του Μάρκου
 και τον βοηθοσαν πάντα και τον βοηθούν και τώρα
 προσπαθειύνε—μά του κάκου—
 Κι' έτσι οι φιλενάδες του Γράμμου την ξεκαθαρίσαν μπάρρα
 του προσπίουν μες στού; τν-τους οι άουλιά όσο—όσο.
 Και για νάναι μες στού; τν-τους οι δυό φίλες κορδικές
 εις τις πόρτες τους κρημάνε δυό ταμπάκες... βολικές.
 «Λόγω πένθους άνοιχτό» γράφουν γράμματα μεγάλη,
 «Μαύτε μέσα οέ συντρόφια και μη γουάστετε πιά τ' άλλα.
 «και θα τύχετε άπ' του; δύο μας και στοργή; κι' άγάτης [τος

κι' αν χαμιά φουά νικήστε—δηθέτομε άπ'όλω,
 μα όσως όσος ούς κατάντησε ο φασοπικός στρατός,
 φέβο έχει ή Βουλγαρία και μαζί κι' «Αλβανία».
 Και στρομάχον συμμορίες—συμμορίες μεζό
 Τέτοια έπραξε ο Γράμμος;—συμμορίες μεζό
 κι' έτσι έπεσε στο λάκκο—άνοιχτό το μαγαζι.
 Και άνάσανε ή «Ελλάδα άπ' τό κάθασμα αυτό!

Μακ.

ΕΥΨΥΧΜΑ 2520

ΜΑΚΗ ΔΟΪΚΑ

κά λ ι α ζ ε
τόν Πέτρο
και τον Ε-
κανε να ζή
σε παρα-
δεισίο πε-
ριβάλλον.

— Πέ-
τρο μου,
σκέπτομαι
ότι καμιά
φορά μπο-
ρεί να σε
χάσω και
μ ο ύ ρ χ ε τ α ι
τρέλλα.

— Τί λές
κακό κορί-

τό σχολικό θρανίο και δέν πρόφτασε
να μάθη πολλά πράγματα. Μά τί ση-
μασία όμως είχε αυτό; Να πού ο Πέ-
τρος της δέν τής άφίνει τίποτα σκο-
τεινό, τίποτα πού να μή τής τό πη.

Τά βράδνα, όταν τήν πήγαινε σπα-
τάκι της, στέκοιταν για πολλή ώρα σε
μιά γεφυρούλα εκεί πάνω άπ' τήν Κυ-
ψέλη προς τό Πολύγωνο και τάλεγαν.
Ήταν δύσκολος και πονεμένος ο χω-
ρισμός. Τί κι' άν ξαναβλέπονταν τήν
άλλη μέρα; Κι' αυτές οι λίγες ώρες
νής νύχτας ήταν ώρες άγωνίας. Τόσο
πολύ αγαπιόνταν.

Κι' ύστερα στο σπίτι. Ίσως να πέ-
ρασαν μερικά λεπτά άπ' τήν κανονι-
σμένη ώρα τής επιστροφής. Κάτι λο-
γάγια τής μητέρας μπορεί να πίκραι-
ναν τήν Άννούλα. "Αχ Θε μου, πότε
έπι τέλους θάμπαιναν κι' οι δυο στο
δικό τους σπίτι, στη δική τους φωλι-
τσα για να μη μπορέη κανείς να στε-
νοχωρήση τή μικρή του αγαπημένη;
Ύπομονη όμως, κι' αυτό θά γίνη, κι'
αυτό θάρθη ένα καιρό. Τώρα ήταν
στρατιώτης, άνηκε στην Πατρίδα και
τόν είχε τόση ανάγκη!

Περνούσε τή γεφυρούλα ή μικρή
κοπελούδα κι' ο Πέτρος στεκόταν κει
στην άκρη της θωρόντας; τήν να προ-
χωρή στο μισοσκοτάδο και να χάνεται
μέσα στο σκοτεινό φόντο του δρόμου.
Πόσο τήν αγαπούσε αλήθεια! Ξεκι-
νούσε τότε κι' εκείνος κατηφορίζον-
τας τό δρόμο προς τήν Κυψέλη έχον-
τας γεμάτο τό μυαλό και τήν ψυχή
άπ' τ' όμορφο εκείνο πλάσμα πού μι-
κρό κι' άνέβγαλτο τό γε εμπιστευθή
τή ζωή, τή χαρά, τήν εύτυχία της. Κι'
ήταν περήφανος ο Πέτρος. "Ενοιώθε
να τον πλημμυρίζη τό συναίσθημα τής
άνωτερότητας. Αγάπη μαζί και προ-
στασία.

"Ενα πρωινό πήγαν στη Πεντέλη.
Ήταν ή τελευταία μέρα πού θάμε-
ναν μαζί. Ή Άννούλα πήρε τή μη-
νιαία άδεια της από κει πού εργαζό-
ταν και θά πήγαινε να παραθερίση.
"Εμειναν μιά ολόκληρη μέρα άγκαλια-
σμένοι άπ' τήν περίσσια όμορφάδα τής

Δέν πάει πολύ; καιρός πού γνωρι-
ζονταν, λίγος, ελάχιστος, μά ήταν τό-
σο άρκετός για να τους συνδέση ψυ-
χικά σά να γνωρίζονταν χρόνια. Πέ-
τρος αυτός. Άννούλα εκείνη. Τώρα
στρατιώτης. Αυτή δεκαεπιάχρονη κο-
πελούδα άναγκάστηκε άπ' τή ζωή
άφήση τό σχολικό θρανίο και να οι-
χτή στη βιοπάλη. Τ' άγέρι τής μοίρας
τους έσμιξε ένα πρωινό. Πολύ γρήγο-
ρα έννοιωσαν τις καρδιές τους να χτυ-
πούν. Τις άφησαν ν' αγαπήσουν χω-
ρίς περιορισμό, χωρίς όρια. Ο Πέτρος
βρήκε στα δεκαεπιά χρόνια τής Άν-
νούλας όλο τον ψυχικό εκείνο κόσμο
πού θά μπορούσε να του χαρίση στη
ζωή συντροφιά. Ναι, αυτή ήταν ή Άν-
νούλα του.

Στους μακρινούς περιπάτους πού
έκαναν, ο Πέτρος χάιδεε τ' όμορφο
κεφαλάκι με τα κατάμαυρα μαλλιά
και τα χείλη του ψιθύριζαν λόγια ά-
γάπης τρανής, άνυστεροδούλης; κι' ή μι-
κρή Άννούλα χαμήλωνε τα όμορφα
άμυγδαλωτά ματάκια της, τ' άκλεινε
κνττάζοντας με τα μάτια τής ψυχής
τό μακρινό μέλλον πού τό φώτιζαν
τα γλυκά ψιθυρίσματα του Πέτρου
της. Πόσο όμορφο ήταν αυτό τό κε-
φαλάκι και πόση άγνότητα έδειχναν
τα μάτια σαν κνττάζαν. Ήταν όνειρο
ή Άννούλα, όνειρο βελούδινο πού άγ-

τοι; τ' είν' αυτό πού σε κάνει να σκέ-
πτεσαι τέτοια πράγματα;

— Όχι καλέ μου, δέν άμφιβάλλω
για τήν αγάπη σου, μά μή ξεχνάς ότι
είσαι στρατιώτης κι' άκόμα ότι ή Πα-
τρίδα μας άγωνίζεται σήμερα για τήν
ελευθερία της.

— Ω, χρυσή μου συντροφίτσα,
τότε θά πάω. Δέ θά κλάψης, δέ θά
στενοχωρηθής. Θά είσαι υπερήφανη
για τον Πέτρο σου. Κι' άν.....

"Εδώ τον διέκοψε ή Άννούλα κλει-
νοντάς του τό στόμα με τό δικό της.

— Σώπα, μή κάνεις τέτοια σκέψη.

Πάντα όλα τους τα έρωτόλογα
καταλήγανε στην Πατρίδα και στον
άγωνα της. Πόσο τήν αγαπούσαν κι' οι
δυο! "Ενοιώθαν τήν εύτυχία τους μόνο
στην εύτυχία τή δική της.

Περνούσε ο καιρός μέσα σ' όνειρο
γαλάζιο. Ή άρχαία ιστορία, ή Βυζαν-
τινή, ο άγώνας του 21, του 40 και ή
σημερινή έποποιία τής Πατρίδας μας
ήταν μέσα στις καθημερινές συζητή-
σεις των δύο έρωτευμένων. Πόσο ή-
θελε να μάθαινε ή μικρή Άννούλα!

— Πές μου Πέτρο μου, πότε έγινε
αυτό; Αλήθεια πόσο γενναίο ήταν
οι Πρόγονοί μας!

Κι' εκείνος τής έλεγε, τής μάθαινε
με κάθε λεπτομέρεια τήν ιστορία τής
Πατρίδας μας. Είχε αφήσει μικρούλα

Ἀτικῆς φύσης. Τὸ καθάριο ἀγέρι τοῦ βουνοῦ σμιγμένο μὲ τὴ μυρωδιά τοῦ ἑλληνικοῦ θυμαριοῦ ἔπαιρνε τὰ ὄνειρά τους καὶ τὰ ταξίδεψε μακριά, πολὺ μακριά. Ὅλο αὐτὸ τὸ σμιγάδι τῆς ὁμορφιάς τοῦς ἔφερε συναισθηματικὸ παραλήρημα καὶ ἔβαζε φτερά στὴ σκέψη. Ὡ, πόσο εὐτυχισμένοι ἦταν!

Ἡ μέρα πέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν. Ἀλήθεια, πόσο γρήγορα διαβαίνουν οἱ εὐτυχισμένες στιγμές! Δὲν προφταίνεις κἀν νὰ τὶς ἀγγίξεις, νὰ τὶς δῆς καὶ ἔκείνες φεύγουν λὲς καὶ τὸ κάνουν ἐπίτηδες, λὲς καὶ εἶναι πεισματάρεις καὶ θέλουν νὰ σὲ παιδεύουν.

—Θάρχεσαι νὰ μὲ βλέπεις στὴν ἔσοχῃ; ῥωτοῦσε παιχιδιάρικα ἡ Ἀννούλα.

—Ἄν θάρχωμαι; Τί ἐρώτηση εἶναι αὐτὴ ἀγαπημένη; Πῶς θὰ μπο-

ρῶ νὰ ζῶ χωρὶς νὰ σὲ βλέπω; Ἄπαντοῦσε ὁ Πέτρος χαϊδεύοντάς της τὸ κατόμυρο κεφαλάκι.

—Δὲ θὰ μὲ ξεχάσης Πέτρο μου; Καὶ τὰ ὄμορφα, κατακόκκινα ἀπ' τὸ κραγιὸν τῆς φύσης χειλάκια σουφρώναν ἔτσι πὺν νὰ δίνουν ἕνα παραπονιάρικο τόνο στὸ κουκλιτικό προσωπάκι.

—Στ' ὀρκίζομαι Ἀννούλα, ποτέ.

Ἡ γεφυρούλα τυλιγμένη καὶ αὐτὴ στὸ παρήγορο μισοσκόταδο ἦταν ὁ μόνος μάρτυρας τοῦ ἀποκαιρτισμοῦ. Ἐνα θρόισμα φουστάνιου, μιὰ λεπτὴ σιλουέττα πὺν χανόταν στὸ βάθος τοῦ δρόμου καὶ μετὰ ὁ Πέτρος κατηφόριζε τὸν ἀφτιαχτο δρόμο γεμάτος ἀπ' τὸν πόνο τοῦ χωρισμοῦ.

Ἦταν βράδυ ἀσέληνο. Ὁ Γράμμος φαινόταν ὅτι ἠσούχαζε. Κι' ὅμως μεσ' στὸ σκοτάδι, λίγα μέτρα κάτω ἀπ' τὴν ψηλότερη κορφὴ του, τὸ ὕψωμα 2520, κάτι σιχὲς κινιόντουσαν. Ψιθυριστὰ δίνονταν διαταγές. Γίνονταν προετοιμασία γιὰ τὴν ἐπίθεση τοῦ Στρατοῦ μας μόλις θὰ ξημέρωνε. Ἐπρεπε ἡ αὐγὴ νὰ βρῆ τοὺς στρατι-

ῶτες μας νὰ σκαρφαλῶνουν στ' ἀποτομο ὕψωμα πὺν τὴν κορφὴ του κρατοῦσαν ἀκόμη οἱ ολανοκατσαπλιάδες.

Ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ δασωμένου μέρους πὺν καταυλίζονταν οἱ στρατιῶτες μιὰ διπλοσκοπιὰ φρουροῦσε. Ὁ κινήτος σκοπὸς περῶντας δίπλα στὸν ἄλλο τοῦ ψιθυρίζει:

— Πέτρο κοντεύει ἡ ὥρα.

— Νά, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος, σὲ λίγο θὰ κελαιήδσουν τὰ τουφέκια μας.

Προσπέρασε ὁ κινήτος σκοπός. Ὁ ἀκίνητος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπ' τὸν Πέτρο, τὸν ἀγαπημένο τῆς Ἀννούλας.

Μιὰ μετάθεση τὸν ἔφερε ἀπ' τὴν Ἀθήνα στὸ Γράμμο. Δὲν ἔκλαψε ἡ Ἀννούλα, δὲν στενοχωρή-

Τὰ βράδια στέκονταν γιὰ πολλὴ ὥρα σὲ μιὰ γεφυρούλα ἐκεῖ πάνω ἀπ' τὴ Κυψέλη πρὸς τὸ Πολύγωνο καὶ ἔλεγαν.

θηκε. Τὸν ξεπροβόδιζε γενναία καὶ τοῦ εὐχέθηκε «στὸ καλὸ καὶ νὰ σὲ ξανασφιξῶ στὴν ἀγκαλιά μου Νικητῆ».

Εἶχε μαζί του ὁ Πέτρος γιὰ φυλαχτάρει τὴν εὐχὴ τῆς ἀγαπημένης του. Νά, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τὴν κἀνὴ νὰ χαρῆ. Τὸ ξημέρωμα κοντοζυγώνει. Τὸ χέρι τῆς Ἑλλάδας μας θὰ τοῦ φορέσει τὸ στεφάνι τῆς δάφνης.

Οἱ στιγμὲς φαίνονται ἀτελείωτες. Ἡ καρδιά χτυπᾷ ἀπὸ ἀνυπομονησία. Τὸ ξημέρωμα ἀγγεῖ νάρθη. Ὁ Πέτρος σφίγγει στὸ χέρι τὸ τουφέκι του.

Νά, ἄρχισε νὰ ροδίζει. Ἡ στιγμὴ φτάνει. Ἡ καρδιά χτυπᾷ δυνατώτερα. Τὰ νεύρα εἶναι τετατωμένα. Σάφνου μιὰ ριπὴ πολυβόλου ἀκούγεται. Εἶναι

τὸ σύνθημα. Ἐμφυωτόρα ἡ σάλπιγγα σαλπίζει τὸ «Προχωρεῖτε».

Σὰν ἀπ' ὄνα στόμα ἀκούστηκε μιὰ στεντόρια κραυγὴ: «Ἀέρα». Νὰ τὰ Ἑλληνόπουλα τρέχουν καὶ σκαρφαλῶνουν στὸ ὕψωμα. Οἱ κατσαπλιάδικες σφαῖρες σφουρίζουν γύρω τους. Ὁ πρῶτος τραυματίας, ὁ πρῶτος νεκρός. Οἱ τραυματιοφορεῖς τοὺς παίρνουν. Μὰ τὰ ἀντρειωμένα ἑλληνόπουλα δὲν σταματοῦν. «Ἀέρα, ἀέρα» Κι' ὄλο σκαρφαλῶνουν, καὶ ὄλο φτάνουν τὴν κορφὴ. Κοντοζυγῶσαν τόσο πὺν οἱ κατσαπλιάδικες βλαστήμιες ἀκούγονταν καθαρά. Νά, καὶ ὁ Πέτρος

μεθυμένος ἀπὸ ἐνθουσιασμόσκαρφαλώνει. Δίπλα του ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Σημαιοφόρος. Προχωροῦν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο. Νά, φτάνουν, ἔφτασαν. Οἱ κατσαπλιάδες χτυποῦν λυσσοσασμένα. Εἶναι τὸτελευταῖο ὕψωμα πὺν τοὺς μένει. Μὰ δὲν ἀντέχουν μπρὸς στὴ ὀρμὴ τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Λυγίζουν. Ἀρχίζουν νὰ φεύγουν. Μερικοὶ «πιστοί» μένουν ἀκόμη καὶ χτυποῦν. Μὰ τὰ ἑλληνικὰ νειάτα σκαρφαλῶνουν, σκαρφαλῶνουν. Σάφνου μιὰ ριπὴ βροσκοῖ τὸ Σημαιοφόρο. Ὁ ἦρωας

λυγίζει κρατῶντας τὴν Ἑλληνικὴ Σημαία. Πρὶν ὅμως πέσει τρέχει ὁ Πέτρος καὶ πιάνει τὴ Γαλανόλευκη. Κρατῶντας τὴν γερά ἀνεβαίνει. Οἱ κατσαπλιάδικες σφαῖρες ἀραιώνουν, μὰ δὲν παύουν.

Νὰ ἡ κορφὴ, δὲν ἀπέχει παρὰ τριάντα μέτρα. Ἡ δοξασμένη ἑλληνικὴ λόγχη λαμποκοπάει στὶς πρῶτες ἀχτίδες τοῦ χλωμοῦ πρωϊνοῦ ἡλιοῦ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα γεμίζει ἀπ' τὴν νικητήρια λαχὴ «ἀέρα». Νάτοι οἱ λεβέντες μας, ἔφτασαν. Ὁ Πέτρος κρατῶντας τὴ Σημαία μας βρίσκεται σ' ἐθνικὸ παραλήρημα. Κοντοζυγώνει, νὰ ἡ κορφὴ. Σὲ λίγο θὰ τὴ στήση νικητῆρα. Λίγα μέτρα μένουν ἀκόμα. Με-

(Συνέχεια στὴ 15ῃ σελίδα)

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΗΡΩΪΣΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚΟΥ ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Αξίζει αλήθεια σήμερα καθώς είναι του Σταυρού, που συμπληρώνονται πέντε χρόνια από τον ένδοξο θάνατο ενός ωραίου Έλληνα αξιωματικού του Ναυτικού του αντιπλοίαρχου Βασίλη Λάσκου να θυμηθούμε τους αγώνες του ήρωικού μας Βασιλικού Ναυτικού και να καθιερώσουμε την ημέρα έτούνη σαν ένα από τα μνημόσυνα που χρωστούμε για τους σκοτούς για την Πατρίδα σκοτούμενους Έλληνες όσοι από μας δεν προκινδυνεύσαμε, με το ίδιο μας κορμί, στους τελευταίους αγώνες της Πατρίδος.

Μπορεί ή είσφορα πολλών από μας στο 40-41 να μην ήταν άσημαντη Όπως και νάχει όμως είναι κάτι που ξεχάστηκε και δεν μπορούσε παρά να ξεχαστή. Έκείνο που δε λησμονήθηκε κι' ούτε πρέπει, ούτε μπορεί ποτέ να λησμονηθεί είναι οι αιματηρές ήρωικές θυσίες του πολυμοχθου Στρατού μας, του πατροπαράδοτου Βασιλικού Ναυτικού μας και της νεαρής μας πολεμικής Άεροπορίας.

Σήμερα πουνάι η επέτειος της θανάς του από Γερμανικό πολυβόλο άπώσω στη γέφυρα του πυργίσκου του ύπερβουχίου «Κατοώνης» κάτω από το Πήλαιο και μπροστά στη Σκιάθου, ή μήνημ του Βασίλη Λάσκου γιγαντώνει σαν άθάνατο σύμβολο τη ήρωικής Ναυτικής Έλλάδας.

Και το Έλληνικό τουτο μεγάλο σύμβολο εύρύνεται, γίνεται ακόμα πιο τρανό γιατί ο Βασίλης Λάσκος ή-

τανε ένα άπλό παιδί του Λαού που με τις προσωπικές του Ικανότητες και την άδάμαστη θέλησή του άγωνίστηκε χρόνια και χρόνια να γίνη κάτι για να βοηθήσει θετικά μιá μέρα την Πατρίδα του.

Πολλές φορές οι ίδιοι έμεις ύποστηρίζουμε πως είμαστε λαός μοιρολάτρες και πως καθώμαστε άπραγοι καρτερώντας μέσ' στο Καφενείο την έξ ύφους βοήθεια. Μά τα παιδιά μας στους αγώνες του Γράμμου του 40-41 σαν κυνήγησαν τους άθλιούς Βερσαλλίφρους και στους σημερινούς στά ίδια βουνά κι' άγνάνα στη προδοσία και την έπβουλή των Κομμουνιστών και των Σλαύων μας διαφύδουνε. Κι' όχι με λόγια. Μας διαψεύδουνε με το αίμα τους που χύνουνε. Με το ίδιο μας το αίμα: Τουτός ο λαός, όσο κι' αν προβάλλεται άνίκωρος κι' επίπολαιος, όσο τάχα νοθρός και μοιρολάτρες, όμως με τα βλαστάρια του, σαν τα καλύτερ στον άγώνα της Κοινής σωτηρίας, κάθε φορά άποδειγνεται άταιριαστος σε ήρωισμό. σε άποθυσία, σε δραστηριότητα, τόσο, που λές δε γίνεται πιο άποφασιστικός λαός.

Έλληνικές καρδιές που να χτυπάνε σαν την καρδιά του Βασίλη Λάσκου, που την άκοιμε ακόμα ξεκάθαρα, πέντε χρόνια μετά από το θάνατό του, δεν είναι βέβαια τίποτα σπάνιο. Μά του στρατιωτή Λάσκου του δόθηκεν ή πολύτερη έννοια πει κνηγούσε δηλ του τη ζωή, να πολεμήσει οκληρά και να

πεθάνει σαν ήρωας για την Έλλάδα.

Άντιπροσωπευτικός τύπος Έλληνας της γενιάς του 1920 ο Βασίλης Λάσκος είχε την άτυχία να μην του δώνοντο οι εύκαιρίες να δείξει τον άγνό πατριωτισμό του, τη θερμή του άποθυσία για το καλό της Έλλάδας. Άπειρες Έθνικές άδειότητες και συγκεκριμένα το άδικαιώτο Κίνημα του 1935 είχαν έμποδισι τον άδιάβλητον αυτόν πατριώτη να πραγματοποιήσει το μοναδικό πόθο της ζωής του, τη μόνη του φιλοδοξία, να φορέσει την τίμια στολή του Πολεμικού μας Ναυτικού και να βρούκεται στο πηδάλιο κάποιου από τα καράβια μας που νάχει πάρει το ποθητό σήμα να άγωνιστεί για τη λευτεριά και την άνεξαρτησία του Έλληνικού Έθνους που τόσοο ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΛΑΟΙ το ύποβλέπουν όλα τουτα τα χρόνια και το ύπονομεύουν.

Μά στη Μέση Άνατολή τον πρώτο καιρό από την ύποδούλωση της Έλλάδος έπεκράτησε φαίνεται ένα άγνό πατριωτικό κριτήριο κι' έτσι μπόρεσε κι' ο Βασίλης Λάσκος να πάρει τη διοίκηση ενός ύπερβουχίου. Δεν είχαν ακόμα ξεμπαράκερ στην Αίγυπτο τα μουλούκια του Ε.Α.Μ. και δεν είχαν έκδηλωθει ακόμα τ' άποτελέσματα της προδοτικής συνδοιοποιικής δράσεως των διαφόρων Τσουδερών.

Έτσι έδρασε για λίγοστό, μά καλλποσόρο εύτυχώς, καιρό το Έθνικό μας έμψυχο και άψυχο ύλικό πούχε δια-

σωθεί από τη ναζιστική μανία κι' είχε διαπεραιωθεί στα λιμάνια της Μέσης Άνατολής, πριν έκδηλωθουνε οι έαμικές όρδες με τα άτμα κινήματά τους, που έπειδή είχαν πάρει την πλαστή μορφή Έλλήνων πολεμιστών, κοντέψαν να σπιλώσουν άθεράπευτα την έλληνική τιμή μπρός στην παγκόσμια Κοινή γνώμη και να σβένουν κι' αυτήν ακόμα την πρόσφατη δόξα των Βορειοηπειρωτικών βουνών.

Οι ποιδ πολλοί Έλληνες άξιωματικοί και στα τρία δπλα: Και στην ξηρά και στη θάλασσα και στον άέρα, θέλουν ν' άφίνονται σε πρωτόβουλη δράση. Μόνον έτσι μπορούν να συγκεντρώσουν όλες τους τις Ικανότητες. Και οι Έλληνες άξιωματικοί έχουν άνάμα στο αίμα τους ΤΟ ΡΙΨΟΚΙΝΑΥΝΟ, αυτό που δνομάζει το δημοτικό μας τραγούδι «άποκοτιά». Μιά τέτοια παράφρονη παρόρμηση που παρανεορίζει κάθε λογική κι' άψηφάει κάθε προσωπικό κινδύνου την άπειλή για να ύπηρετήσει άμεσα και δυναμικά το Έθνικό σόνολο, αυτές οι άντρίκιες και φωτεινές Ιδιότητες του Έλληνα άξιωματικού μην περιμόνουμε να στεφανωθοίν ποτέ από τη ψυχρή στρατηγική κι' από το μελετημένο και λελογισμένο πολυμικό σύστημα. Δόξα όμως τω Θεώ ποτέ όσαμε σήμερα, ή άλόγιστη άποκοτιά δε μας βγήκε σε κακό. Και δεν μας βγήκε σε κακό έδω στην Έλλάδα ούτε ή πλατιά έλεύθερη πρωτοβουλή (Συνέχεια εις την σελ. 23).

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

“Η είδηση είχε μαθευτεί άστραπιαία σ’ όλους μας. Όλοι τώχαν στο στόμα και το συζητούσαν. Άρχισαν μιά κίνηση ζωηρή. Τά γιορτινά μας άπλωμένα κάτω από την κουβέρτα σιδερώονταν. Είνε κι’ αυτός ένα; τρόπος άπ’ τους πρακτικούς της στρατιωτικής μας ζωής. Τό νησίμας άπλώνει τη θεωρία του κάτω άπ’ τό γαλάζιο φόντο τ’ ουρανού και πού τις άκτιές του βρέχει το άτακτο πάντα κύμα της θάλασσας φέρταγε τη λαμπκαρισμένη της φρεσιά. Όλα ήταν έτοιμα. Και νά!; σέ λίγο φάνηκε στον ορίζοντα της θάλασσας τό πλοίο. Ξεχωρίσαμε τό παιχνιδιόμα του ήλιου πού-κανε πάνω στη γυαλιστερή μεριά του καραβιού σά νά μάς έστελνε τό μήνυμα με σήματα δι φιάνομα. Και τό φιάσιμο δέν άργησε. Σέ λίγο τό καράβι άραξε στην άκτή μας. Τό γεγονός ήταν άπό εκείνα πού άφίνουν σημάδια και άναμνήσεις. Ό λάκερο τό Τάγμα παραταταμένο. στή γραμμή. Ό Διοικητής δίνει την κατάλληλη διαταγή και ή ύποδοχή είναι έτοιμη.

“Ένα παράξενο κτυποκάρο-δι μάς ζώνει όλους. Στη σκέψη μας περνούνε χίλια δυό. Βγαζουμε και γρήγορα συμπεράσματα. Τά όπλα! Η έπιθυμία και λαχτάρα μας για τό τιμημένο όπλο λέγαμε πώς πραγματοποιόνταν. Ένας συνάδελφος μου ψιθύρισε σ’ αúτι:

—Τάμαθε; ό ‘Υπουργός η-θε για νά μάς δώσει τά όπλα!

Τό κτυποκάροδι μάς δυνά-μονε. Τώρα ήταν άνεκατω-μένο και με μιά πρωτόγνωρη χαρά. Άπ’ τούς στοχασμούς

μας μάς συνέφερε ή μουσική πού κείνη την ώρα έπαιζε τό τιμητικό έμβατήριό. Και νά ό ‘Υπουργός πλησιάζει. Τό βή-

μα του είναι άργό και στα-θερό. Προσέχει τόν καθένα μας Ρωιά και μαθαίνει.

Ποιέ μου δέν ένοιωσα τέ-τοια συγκίνηση. Σέ λίγο τόν βλέπω κοντά μου. Τά γαλανά μάτια του πού πή-ραν τό χρώμα της θάλασσας άπ’ την ολάκερη ζωή πού-καμε μαζί της, με κυττούν με καλωσύνη.

—Πώς λέγεσαι παιδί μου ;

—Στρατιώτης τάδε...

Ρωιά και μαθαίνει πάντα με στοργή. “Υστερα από λίγο τελειώνει ή επιθεώρηση. ‘Ω; τότε επικρατούσε άπό-λυτη ησυχία. Άγρότερα δ-μως έξοπασε μιά θυελλα — μιά πραγματική θυελλα άπό ένθουσιωδικές φωνές.

—“Όπλα θέλουμε !..

Οί φωνές ήταν βροντερές βγαλμένες μεσ’ άπ’ την ψυ-χή. Άβάσταχτοι τόν πέρνου-με στά χέρια ψηλά...

Ό τακτικός χώρος της συγκέντρωσής μας ήταν πάλι γιοματός. Στο μικρόφωνο μάς μιλούσε ό ‘Υπουργός. Η φωνή του ήταν κάπως κομμένη, τά λόγια τάλεγε με βία. Στο πρόσωπό του ξεχωρίσαμε τη συγκίνηση. Τώπτε κι’ ό ίδιος, πώς μιά άπ’ τις χαρούμενες μέρες της ζωής του—πού κι’ αυτές ήταν μετρημένες — ή-ταν και ή σημερινή μέρα του κοντά μας. Μερικά λόγια του θυμάμε ακόμα. Και μοδ φαίνεται πώς θά μου μεί-νουν άξέχαστα :

—Πέρασα πολλά δεινά στή ζωή μου. Ό θάνατος με σί-μωσε άπό κοντά. Ποτέ μου δέν άπελπίστηκα. Στην ψυχή (Συνέχεια εις την σελ. 23)

Κοινοποιείται ή κατωτέρω Διαταγή ΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΝΑΥΤΙΚΩΝ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : ‘Επιτυχία ‘Αναμορφωτικού Κέντρου

ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ.

Δ Ι Α Τ Α Γ Η

Χθές έχον την εύκαιρίαν νά έπισκεφθώ τό Στρα-τόπεδον της ΜΑΚΡΩΝ ΨΟΥ. Μετέβην οιά νά δαπα-νήσω μίαν τό πολύ ώραν, πρós τυπικήν έπισκεψιν του ‘Αναμορφωτικού τούτου Κέντρου, της στρατευομένης Νεολοίας.—‘Η έντόπωσις ήν άπεκδήμια εύθδς έξ άρ-χής ήτο τοιούτη, ώςτε έλευθήσθην διότι έξ μονον ώρας ήδυνήσθην νά δαπανήσω διά τόν σκοπόν τούτον.

2.—Είμαι ή πρώτη φορά πού τό ‘Ελληνικόν Κράτος ανέλαβε μίαν κολλοσιαιαν προσπάθειαν όχι πρós κο-λασμόν Κομμουνιστών, άλλα πρós άποτοξίνωσιν έπι-μελής και έπί μακρών σειρών έτών βάσει προπα-ρασκευαζομένου σχεδίου δηλητηριάσεως της Νεολοίας μας. Είμαι εύτυχής διαπιστώσας, ότι ή προσπάθεια αύτη έπέτυχε πλήρως.

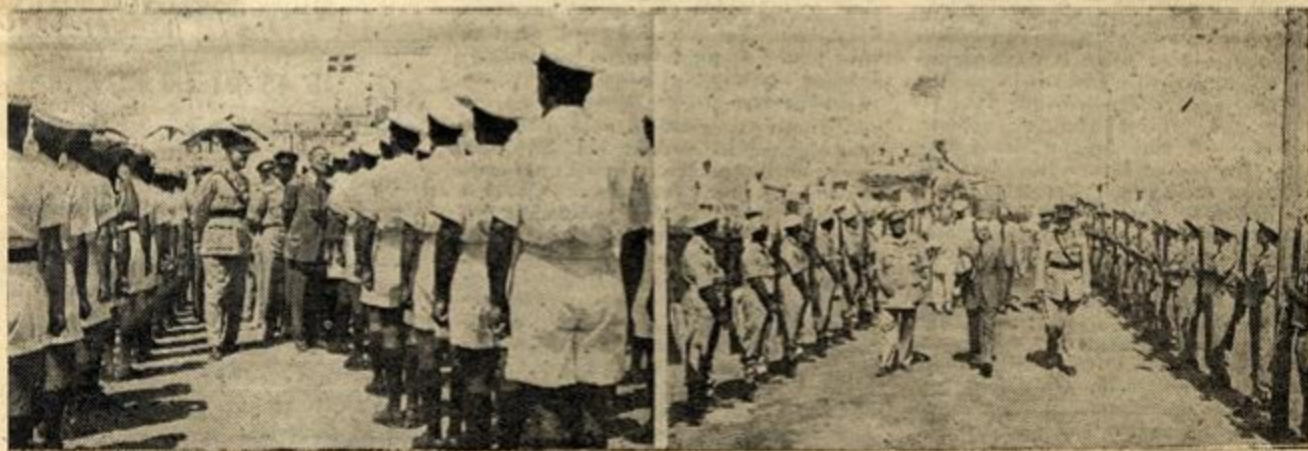
Σήμερον ή ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΣ είναι ένα Σχολείον άπό τό όποιον θά ήτο εύκαίριον νά διέλθωσιν άπαντες. Οί μόν έθνικόφρονες δπως άντλήσωσι δυνάμεις εις τό έ-πίμοχθον έργον των της διεξαγωγής της μάχης κατά του Κομμουνισμού, οί δέ Κομμουνισταί διά ν άκού-ωσιν άπό τά στόματα έτιμελώς έγκυμνασθέντων κα-θοδηγητών των τάς έγκληματικές συνεπειάς της άτί-μου προσπάθειάς των.

8.—Συνιστώ δπως : α) Οί εκ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ άπο-διδόμενοι εις τό Β. Ν. άνδρες χρησιμοπο ώνται ώς κή-ρυκας της ‘Εθνικής ‘Ιδέας, διότι ώς τοιούτοι άποδι-δονται εις τό Β. Ν. όπό του ‘Αναμορφωτικού Κέντρου Μακρονήσου και

β) Οί άρχηγοί και ‘Αν. Ν. Διοικηταί εκμεταλλεύον-ται οίανδήποτε εύκαιρίαν ίνα έπισέπιασιν οί ‘Αξιω-ματικοί των τό Κέντρον τούτο της αναπλάσεως της ψυχής των Νέων και λάβωσι μαθήματα διά τόν τρό-πον της έργασίας τών όποιον πρέπει ν’ ακολουθήσουν εις τάς όπηρεσίας των και τά Β. Πλ.ια.

Ό ‘Υπουργός

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Δυό φωτογραφίες άπ’ την έπίσκεψη του ύπουργού των Ναυτικών κ. Σακελλαρίου στο Τάγμα μας συνοδευο-μένου άπ’ τόν Διευθυντή της Β11 του ΓΕΣ συνταγματάρχη κ. Μπαϊροκάρη.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥ

Πεθαίνο μά νομίζω ότι έκαμα τό κα-
θήκον μου σάν ένδοξη έλληνική αρβύλα.
'Ακούστε όμως τήν ιστορία μου :

'Ακούστε τήν τώρα πού μου μένει άκόμη
δύναμη νά μιλήσω. Θά ήθελα νά γράψω
τά άπομνημονεύματά μου, αλλά δέν ξέρω
δυστυχώς γράμματα. 'Ακούστε λοιπόν
έσείς τά λόγια μου, τά τελευταία μου
λόγια... 'Η γεννά μου είναι γεννά ήρωϊ-
κή. Οί πρόγονοί μου έπесαν όλοι γιά τήν
πατρίδα γιά τήν 'Ελλάδα μας, έπесαν
και δοξάστηκαν. 'Όλος ό κό-
σμος μιλάει γιά τήν έλληνική
αρβύλα πού έκανε θαύματα
στην 'Αλβανία. 'Ο πατέρας μου
μούλεγε πόσες φορές κοκκάλιασε
άπ' τό κρύο πάνω και στίς βου-
νοκορφές τής Πίνδου! Πόσες
φορές ξεσολιάστηκε κυνηγών-
τας τούς κοκκορόφτερους, φρα-
τέλους. Πόσες φορές ξεπατώθη-
κε κτυπώντας δυνατά τό τακού-
νι του όταν έμπαινε νικητής
και τροπαιοχός λευτερώνοντας
τή Κορυτσά, τούς 'Αγίους Σα-
ράντα, τό 'Αργυροκάστρο. Μού
έλεγε, και ε δέν έλεγε: Και ε-
γώ άκουγα και ή ψυχή μου γέ-
μιζε ένθουσιασμό.

'Ανυπομονούσα τότε νά στο-
λίσω κι' εγώ τό ένδοξο ποδάρι ενός 'Ελ-
ληνος στρατιώτου. 'Ω! 'Αν έρχόταν αυτή
ή ώρα πόσον θά ήμουν εύτυχής. Θά προ-
σπαθούσα νά ξεπεράσω τό ήρωϊσμός
τούς πρόγονους μου. Θά έκαμα τό πάν
γιά νά δοξάσω τόν κάτοχό μου και μαζί
μ' αυτόν και τήν πατρίδα μου τήν 'Ελ-
λάδα. 'Αλλά, άλλαί μόν βουλαι... αρβυ-
λών άλλα δέ θεοί βούλονται. Κοντεύουν
νά μέ πιάσουν τά κλάματα τώρα πού τό
θυμάμαι. Δέν ξέρω όμως γιατί λίγα λε-
πτά ζωής μου μένουν άκόμη και πρέπει
νά τελειώσω. 'Αλλως τε μόνον άνοιγουν
τό στόμα τους και χαζανίζουν κάποτε.
Δέν κλαίνε όμως ποτέ. Καινούρια λοιπόν
όλοκαινούρια στην κάσσα άδηγήθηκα μα-
ζί με τήν αδελφούλα μου και με μερικές
άλλες συγγενείς στην κοινότητα ενός μι-
κρού χωριού. 'Πάρε αυτές τις άρβύλες
είναι γιά νά διανεμηθούν στους άπό-
ρους». 'Ακουσα νά λέει αυτός πού μάς
συνόδευσε στό χωριό. Στενοχωρήθηκα.
'Εγώ στό πόδια ενός άπόρου! 'Εγώ πού
διψούσα γιά πόλεμο, γιά μάχες γιά δόξα!
'Αλλά τέλος κάτι είναι τό ν' άνακουφί-
σεις τόν πόνο του άλλου. 'Ας γίνη
και έτσι. 'Ας γίνη. Βράδυ ενώ έτοιμαζό-
μουνα νά βουλευτό όπως-όπως μέσα στην
κάσσα άκούω πυροβολισμούς και άγριο-
φωνάρες. Τι τρέχα; Οί κατοσπλιάδες
λένε μπήκαν στό χωριό. Θεέ μου φρίκη!
Τήν επομένη βρισκόμουν στό βρώμικα πο-
δάρι ενός καπεταίνου. Συχάθηκα τόν
εαυτό μου. 'Εγώ, εγώ στό ποδάρι ενός
προδότου; όχι... όχι ποτέ, από τήν πρώ-
τη κιόλας στιγμή άντέδρασα. 'Η πρώτη
μου δουλειά ήτανε νά σπάσω τά ώραία

πέτσινα κορδόνια μου. 'Ο χυδαίος καπε-
ταίνος όμως τ' άντικατέστησε με κάτι
βρωμόσχοινα. Συνενιόθηκα με τήν ά-
δελφούλα μου νά του σφίγγουμε τά πό-
δια. Του ψήσαμε τό ψάρι στό χείλη πού
λέει ό λόγος. Τό παλητοπόμορο διαρκώς
μάς έβριζε. 'Αλλά και μεις όταν τύχαι-
νε νά μάς βγάξει καρμιά φορά κυτάζα-
με πού νά τροπώσουμε γιά νά μάς χάνει
και νά νευριάζει.—Παλητοπόμορο πού

είσαθε; και μεις γελούσαμε χά... χά, χά.
Τέλος ήρθε ή μοιραία στιγμή. 'Η όμά-
δα του καπεταίνου πού με φορούσε στό
πόδια κτυπήθηκε άπ' τά παλληκάρια του
έθνικου μας στρατού. 'Όπου φύγει φύ-
γει οί κατοσπλιάδες και ό καπεταίνος
πρώτος και καλλίτερος στή φυγή. 'Ηρ-
θε ή ώρα νά εκδικηθώ σκέφτηκα. Ούτε
πρόφτασα νά ψήσω και τήν αδελφή μου
στη δουλειά βλέπω νάρχεται πίσω μας
ένas λιβέντης Έλληνας στρατιώτης, «έφ-
πλα λόγχη». Τό παρόγγελμα αυτό τό
έμαθα από τις διηγήσεις του πατέρα
μου. Χωρίς νά χάσω καιρό κάηω μά
κράτ και ξηλώνω πέρα γιά πέρα τή
σόλα μου. 'Ατιμη μοναρχοφασιστική άρ-
βύλα με πρόδωσε» άκουσα νά λέει και
νά ξεπλώνεται φαρδύς πλατύς στό χώ-
μα. 'Ετσι έγιναν αίτια νά συλληφθί ένας
άκόμη παλητοκατοσπλιάς. Σε λίγο βρέ-
θηκα παραπεταμένη, έχασα και τήν
αδελφή μου. Αυτή συνόδευσε φαίνεται
τόν καπεταίνου μας ως τή φυλακή γιά
νάχει τήν εύχαρίστηση νά τόν κοροί-
δεύει και κεί. 'Ημουν όμως ήπερήφανα.
'Εκαμα τό καθήκον μου. 'Ημουν ένθου-
σιασμένη. Σύρθηκα λίγο και τά κατάφε-
ρα νά μπώ μέσα σ' ένα άδειο κιβώτιο
πυρομαχικών πού βρέθηκε πεταμένο δί-
πλα μας. 'Όταν μάζεψε ό στρατιώτης
μας τά λάφυρα τής μάχης μάζεψε και τό
κιβώτιο και μέσα πού βρισκόμουντα μέσα.
'Ετσι έφθασα στό στρατωνισμό. Κατα-
μετρήθηκα. 'Ενας λοχίας με πέταξε στή
πάντα. «Νά και μά παλητοαρβύλα» ελε.
'Εγώ ήμουν περήφανα όμως. 'Αν ό λο-
χίας ήξερε τι είχα κάνει δέν θά μου μι-

λούσε άσφαλώς έτσι. 'Ας είναι όμως, άς
είναι. Νά σέ λίγο με πλησίασε ένας
στρατιώτης, με σημειώνει από κάτω με
πηγαίνει στό συνεργείο των τουακαρά-
δων του λόχου. «Μήπως είναι άπ' έδώ
αυτή ή αρβύλα;» ρωτά. Με πιάνουν τά
χέρια ενός τουακάχη με κυτάζει: «όχι»
λέει, αυτή είναι άχρηστη, μά πρωτού με
πετόξει με βάξει σ' άμόνι και με μά
σφίνα γράφει επάνω μου Ε. Σ. 'Ελληνι-
κός στρατός. 'Επί τέλους τ'
όνειρό μου έκκληρώθηκε.
Τώρα πεταγμένη στό σωρό
των άχρηστων περιμένα τό
θάνατο. Πεθαίνο όμως εύ-
χαριστημένη. Πρόσφερα κι'
εγώ ό,τι μπόρεσα στόν ά-
γώνα πού διεξάγει σήμερα
ή Πατρίδα. Μιά και δέν
μπορέσα νά συντροφέσω τό
φαντάσο στή μάχη και νά
πατώ νικήτρα τις κορφές
πού άπελευθέρωνε ή δοξα-
σμένη λόγχη, μά και δέ μου-
γγε αυτή ή τιμή κι' έπесα
στούς κατοσπλιάδες, έκανα
ό,τι θάπρεπε νά κανη μια
έλληνική αρβύλα, πού έξέ-
ρει τήν ιστορία της. Δέν

μπορούσα εγώ ποτέ νά προδώσω τή δο-
ξασμένη ιστορία τής γενιάς μου. Δέ
μπορούσα ποτέ νά μαυρίσω τά χρυσοσέ-
λιδα. Δέ ξεχασα τούς άθλους μου στους
περασμένους πολέμους. 'Ηξερα ότι είμαι
ή δοξασμένη 'Ελληνική αρβύλα, πού
άπ' τό περσάτημά μου άχολόγησαν βου-
νά και κάμποι.

Μέ τό δικό μου τρόπο πρόσφερα τις
έπηρεσίες μου στην Πατρίδα συνεχίζον-
τας έτσι την ιστορία μου. Τώρα άς πε-
θάνω, δέ με νοιάζει. 'Εκανα τό καθή-
κον μου.

ΣΙΜΙΤΟΠΟΥΛΟΣ ΜΑΝΩΛΗΣ

ΑΠ' ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ ΜΑΣ

Μεταξύ στρατιωτών.

— 'Ορσότη, Σάββατο σήμερα θά
τά τινάξεις;

— Και δέν τά τινάξεις έσύ καλλι-
τεραί;

— Βρε τις κουβέρτες και τό στρω-
μα επειδή έχνυμε επιθεώρηση. Τά
πέταλα νόμισες έσύ μη σου είπα νά
τινάξεις;

— Γιατι τή λένε μπάντα τή στρα-
τιωτική μουσική;

— Γιατι όταν περνάη περήφανα
τραγουδώντας όλοι κάνουν στή
μπάντα.

ΟΙ ΛΕΒΕΝΤΕΣ

Καινούριος Έθνικός συναγεμιάς στο νησί μας και στην Αθήνα. Στις 22 Αυγούστου ξημέρωσε το νησί μας μέσα σε τραγούδια και χαρές. Οι νέοι μαχητές της Ελλάδος, τα ξαναγεννημένα παιδιά της ξεκινοῦσαν για το καθήκον μέσα από τις διάτορες εὐχές τῶν συναδέλφων τους πού δὲν ἀξιῶθησαν ἀκόμα τὴν τιμὴ τῆς ἐνοπλῆς συμμετοχῆς στὸν ἀγῶνα.

Κ' ἦταν χίλιοι! Χίλια καινούρια βλαστάρια πού μὲ τὸ δράμα τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδας γιὰ ὁδηγὸ πῆγαιναν νὰ συναντήσουν τ' ἀντρωμένα ἀδέρφια τους στὰ ματωμένα πεδία τοῦ ὑπέροχου ἀγῶνα τοῦ ἔθνους. Ἀπ' αὐτοὺς ἓνα μεγάλο ποσοστὸ προερχόταν ἀπὸ τὸ δικό μας Τάγμα.

Τὴν προηγούμενη τῆς ἀναχωρήσεώς τους ἀπὸ τὸ Τάγμα μας, τὸ βράδυ κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν προβολέων και μέσα σὲ ἐνθουσιαστικὴ ἀτμόσφαιρα ἔγινε ἡ τελετὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Κ' ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα πρῶτ' — πρῶτ' μὲ τὰ βενζινότεια τῶν διαφόρων Ταγμάτων ξεκίνησαν οἱ ἄνδρες τῆς ἀποστολῆς. Μέσα ἀπὸ τὰ πατριωτικὰ τραγούδια ξεχώριζαν οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς τοῦ Γ' Ταγματος μὲ τὴν «Κόνιτσα» τὸ νέο συγκινητικὸ ἐμβατήριό τοῦ Στρατοῦ.

Στις 23 τοῦ μηνὸς τὸ νέο Τάγμα εἶχε φθάσει στὴν Πρωτεύουσα και μὲ ἐπισημότητα και συρροὴ πλῆθους Κόσμου ἔγινε ἐπιθεώρηση και ἀντιπροσωπείας τοῦ Εἰδικοῦ Ταγματος Ἀξιωματικῶν, πού συγκροτήθηκε ἀπὸ τὸ Γ' Κέντρο Παρους. Ἀξιωματικῶν Μακρονήσου.

Στὴν τελετὴ παρόντησαν οἱ ὑπουργοὶ Στρατιωτικῶν κ. Στάτος, Ναυτικῶν κ. Σακελλαρίου, ὑφυπουργοὶ παρὰ τῷ Προθυπουργῷ κ. Μαυρογορδάτος, οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῆς ἡγεσίας τοῦ Στρατεύματος, ἐκπρόσωπος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ξένοι Πρεσβευταὶ και ἄλλοι δικοὶ μας και ξένοι. Στις 10 π. μ. ἀκριβῶς προσήλθαν στὸ Στάδιο οἱ Βασιλεῖς. Μετὰ τὴν ἐνθεώρηση τοῦ Ταγματος ἀπὸ τὸν Βασιλέα, μίλησαν ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων των, ὁ στρ. τοῦ Α' Τ.Σ. Ν. Καραλῆ, ὁ στρ. τοῦ Β' Τ.Σ. Π. Βαλομῆς και ὁ στρ. τοῦ Γ' Τ.Σ. Α. Κρεβαίικας. Και οἱ τρεῖς ἐξήρσαν τὸ ἔργο πού συντελεῖται στὴ Μακρονήσο, και τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδραση πού εἶχε στὶς ψυχῆς τους. Ἐτόνισαν δὲ ὅτι, ἀ-

ποδύονται στὸν ἀγῶνα μὲ γενναῖο φρόνημα και μὲ ἐξαγνισμένη τὴν Ἑλληνικὴ τους συνείδηση. Ὁ συνάδ. Α. Κρεβαίικας εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων :

«Πᾶμε νὰ ξεπλύνουμε τὸ μῖασμα και νὰ δώξουμε τὰ ἀπομεινάρια τῶν Σλαύων και τῶν προδοτῶν ἀπ' τ' ἀγια μας χῶματα. Πᾶμε νὰ συντρίψουμε τὶς βιαιεὶς πού μάτωσαν και ματώουν τὸν μαρτυρικὸ κορμὶ τῆς Πατρίδας μας».

Και οἱ τρεῖς λόγοι ἐκφωνήθησαν μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα μεγάλης συγκινήσεως και διεκρόπτοντο κάθε τόσο ἀπὸ τὰ ζοηρὰ χειροκροτήματα τοῦ πλῆθους.

Ἐπειτα μίλησε ὁ Διευθυντῆς τοῦ ΒΧΙ τοῦ Γ.Ε.Σ. συνταγματάρχης κ. Μπαϊρακτάρης μὲ θερμὴ πατριωτικὴ ἔξαση πού συνεκρόνισε τοὺς ἀκροατῆς του.

«Παραδίδουμε εἶπε, σήμερα στὸ στρατὸ χίλιους λεβέντες, ὁμοίους μὲ ἐκείνους πού ἔδρασαν στεφάνια δόξης στὴ Ναύπακτο, στὸν Πλάτανο, στὴ Ρούμελη. Ὅμοιους μὲ ἐκείνους πού ἐπολέμησαν ὄρθιοι στὴν Χαλανδρίτσα δίδοντας τὴν Ἑλληνικὴν ἀπάτησιν στὶς κρανῆς : «Μακρονησιῶτες, ἐλάτε μαζί μου!» Ὅμοιους τέλος μὲ ἐκείνους πού ἀγωνίστηκαν μὲ ὑπέροχο ἠρωισμό στὸ Σούλι και στὸ Γράμμο και πού κατέστησαν τὸ 596 Τάγμα, Τάγμα—θρόλος!»

Ἐπειτα ὁ κ. Μπαϊρακτάρης μίλησε γιὰ τὴν ἀξία τῆς μετανόας, τονίζοντας πρὸς τοὺς ἄνδρες τοῦ Ταγματος, ὅτι τώρα ἡ Πατρίδα θά τοὺς περιβάλλῃ μὲ περισσότερη ἀπ' τ' ἄλλα παιδιά τῆς στοργῆς. Ἀφοῦ τέλος ἐπρότεινε λίγων λεπτῶν σιγὴ πρὸς τιμὴν τῶν ἠρώων μας, κατέληξε μὲ τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ :

«Μιά μέρα ἡ Μακρονήσος θά ἀδειάσῃ Ὅλοι θά ἔχουν πᾶ ἀνανήψει. Στὸ ξερὸ νησί τότε δὲ θ' ἀφίσουμε παρὰ ἓνα τάφο και πάτω στὴ μαρμαρινὴ πλάκα του θά γράψουμε : «Ἐνθαδ' ἐτάφη ὁ τρισκατάρατο, κομμουνισμὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἐδῶ ἀνεμοφόθησαν τὰ Ἑλληνικὰ νιάτα και ἐσώθη ἡ Ἑλληνικὴ φυλή».

Ὁ κ. Μπαϊρακτάρης κατέληξε μὲ μιὰ σύσταση, νὰ κάνουν ὅλοι ἀνάλογη πρὸς τὴ Μακρονήσο προσπάθεια, γιὰ τὴν πνευματικὰ ὅπλα εἶναι ἐκεῖνα πού θά ἐξασφαλίσουν πρὸ παντὸς και τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν κίν-

δυνον τοῦ κομμουνισμοῦ,

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου ὁ Βασιλεὺς κατέβηκε στὸ στίβο και παρέδωσε συμβολικὰ σὲ ἀντιπροσώπους ἐξ ἀνδρῶν τοῦ Ταγματος ὅπλα. Οἱ στρατιῶτες μόλις πῆραν στὰ χεῖρα τους τὰ ὅπλα τὰ ἀσπάζονταν μέσα σ' ἓνα πανδαιμόνιο ζητωκραυγῶν τοῦ πλῆθους. Ἀκολούθως ἡ χορωδία Μακρονήσου ἔψαλε διάφορα πατριωτικὰ θούρια, πού προξένησαν ἐντύπωση και ἐνθουσιασμό. Στὸ τέλος μίλησε ὁ Βασιλεὺς πρὸς τοὺς στρατιῶτες, ὡς ἐξῆς :

«Παιδιά, Σήμερα ἡ Πατρίς σὰς ἐμπιστεύεται τὸ ὅπλο τοῦ Ἑλληνος Στρατιώτου, τὸ τίμιο ὅπλο τοῦ καλύτερου στρατιώτου τοῦ κόσμου, θά τὸ τμήσητε και σεῖς.

Ἐπειτα ὁ Βασιλεὺς μίλησε γιὰ τὸ γρήγορο τερατισμὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ δράματος και γιὰ τὴ σημασία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνα πού διεξάγεται γιὰ τὴ σωτηρία ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Τέλος ἐτόνισε τὴν ἀνάγκη τῆς ὁμόνοιας πού πρέπει νὰ διέπῃ τὶς σχέσεις ἀνάμεσα στὴν Ἑλληνικὴ οἰκογένεια και κατέληξε :

«Ὅλοι μας λοιπόν, δουλεύοντας και δίδοντας ὅλη τὴ δύναμὶ μας θά προχωρήσουμε ἀλμοτωδῶς. Και ἡ πρόοδος θά εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ ὅτι τὰ γειτονικά μας κράτη θά εἶναι εἰς θέσιν νὰ συμβάλουν γιὰ τὴ γενικὴ πρόοδο. Ἡ ζωτικότης τοῦ Ἑλλήνου, τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, εἶναι παραδειγματικὴ. Μόλις τοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία κάμνει θαύματα. Τώρα πρέπει νὰ τελειώσουμε μὲ τὴν πολεμικὴ περίοδο και κατόπιν ὅλοι μαζί γιὰ τὴν Εἰρήνη. Σὰς συγχαίρω ἀπὸ βάθους καρδίας. Σὰς εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν. ἓνα καλὸ μέλλον και ὁ Θεὸς μαζί σας.

Ἡ τελετὴ ἔκλεισε μὲ παρέλαση μπροστὰ στοὺς ἐπισήμους και σὲ συνέχεια μπροστὰ στὸ Ἀθηναϊκὸ κοινὸ ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου. Τὸ Τάγμα ἔγινε ἀντικείμενο ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων κ' ἔτσι ἐφθασε στὸ οἰδηροδρομικὸ σταθμὸ. Τὸ πρῶτ' τῆς 24 Αυγούστου ἐπιβιβάστηκαν γιὰ τὴν Πάτρα. Ἀκόμα οἱ ζητωκραυγῆς τοῦ πλῆθους ἀντιχοῦσαν στ' αὐτιά τους. Και ἡ εὐχή : «Στὸ καλὸ!»

Π.

«ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ»

ΜΑΣ ΞΕΚΙΝΟΥΝ

ΥΨΩΜΑ 2520

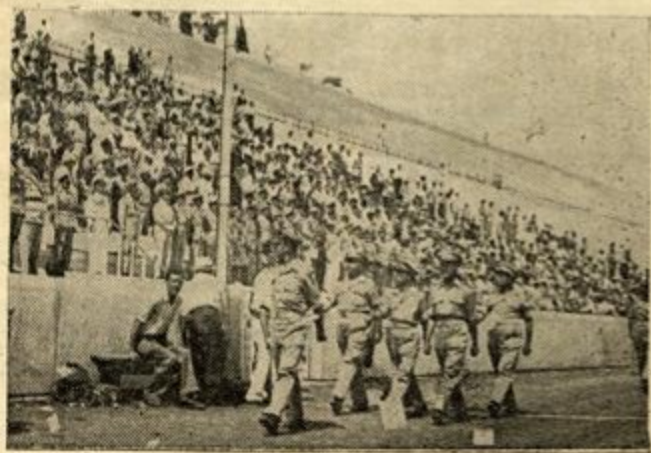
(Συνέχεια απ' τη σελ. 9)

■ ■

Ο Διευθυντής της ΒΠΙ του Γ.Ε.Σ. συν-
άρχης Μπαϊρακτά-
ρης όμιλεί στους
στρατιώτες. ΕΙΣ
ΤΟ ΜΕΣΟΝ: Η
Α. Μ. ο Βασιλεύς
εισέρχόμενος στο
στάδιο. Οι αξιω-
ματικοί του Γ' Τάγ-
ματος εισέρχονται
στο Στάδιο με έ-
πικεφαλής τον Δ)·
τή τους Λοχαγό
κ. Π. Σκαλοού-
πακα.

■ ■

«ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ»

ρικοί κατασπλιάδες άμύνονται. Μά δέ
θ' άντέξουν για πολύ. «Άέρα». Στερνή
νικητήρια κραυγή. Μιά προσπάθει
και τό 2.520 θα είναι Έλληνικό.

Νάτη ή κορφή. Δικήμας είναι. Μά
πικρό βόλι, άτιμο βόλι βρίσκει τόν Πέ-
τρο στο δεξιό μέρος του Θώρακα.
Μά τώρα όμως έφτασε. Νάτον, κά-
νει κουράγιο. Πατά την κορφή και
στητός, πανώριος και περήφανος κρα-
τά για λίγο τη Γαλανόλευκη που ά-
παλά την άνεμίζει χαϊ·δεύοντάς την τ'
άγέρι της Λιυτεριάς.

«Άννούλα δές τόν Πέτρο σου,
τώρα χάρεσαι γι' αυτό;»

Ένα κρεββάτι τοίνσοκομείου στην
Άθήνα μ' όλάσπρα σεντόνια φιλοξενεί
τόν ήρωα του Γράμμου. Τό βόλι βρι-
σκόταν άκόμη στο θώρακα. Δέν έχει
παρά λίγες ώρες πού τόν είχαν μετα-
φέρει άεροπορικώς για νά του κάνουν
τήν έγχείριση. Ο Πέτρος βρισκόταν
σέ άφασία. Μέσα στά ρούχα του οί
γιατροί βρήκαν τη φωτογραφία και τη
διεύθυνση της Άννούλας. Τήν ειδοποίη-
σαν, ένώ ταυτόχρονα έτοιμαζαν τά
χειρουργικά εργαλεία.

Όλα ήταν έτοιμα. Σέ λίγο τό βόλι
πού φώλιαζε στο στήθος του Πέτρου
θάβγαινε και θα τόν άφηνε ν' άνα-
πνεύση ελεύθερα.

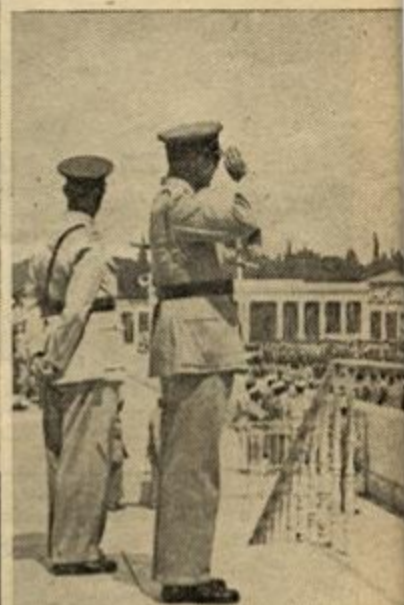
Μιά νέα κοπέλλα σά σίφουνας δια-
σχίζει τούς διαδρόμους του νοσοκομεί-
ου. Φτάνει στο χειρουργείο τη στιγμή
πού με τό φορείο πήγαιναν τόν Πέ-
τρο. Ήταν ή Άννούλα πού έτρεξε νά
συντροφεύη τόν ήρωα άγαπημένο της
στο κρεββάτι του πόνου.

Ήθελε νά τόν άγκαλιάσει, νά τόν φι-
λήσει, νά του πη χίλια λόγια τρυφερα,
μά οί γιατροί δέν τήν άφισαν. Ο Πέ-
τρος μπήκε στο χειρουργείο. Η Άν-
νούλα με σφιγμένη τήν καρδιά άπ' τήν
άγωνία και συντροφευμένη άπό μία
άδελφή κι' άπ' τήν έλπίδα περίμενε.

Μετά άπό ώρα ή Άννούλα καθη-
σμένη στο κρεββάτι του Πέτρου,
τόν κύτταζε με μάτια βουρκωμένα
άπ' τή περηφάνεια και τή συγκίνηση.

Αυτός με μισόκλειστα τά μάτια
τήν έβλεπε σά μέσα σ' όνειρο. Τό
χέρι του άταλοχάιδευε τό δικό της.
Ή σφαίρα είχε βγή. Ο Πέτρος σώ-
θηκε. Ή Σημαία μας νικητήρα και πε-
ρήφανη είχε στηθῆ άπ' τό χέρι του
στην ψηλότερη κορφή του Γράμμου.
Ήταν ήρωας.

ΜΑΚΗΣ ΔΟΓΚΑΣ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : 1) Σκαπανείς μας α
του Βασιλέως. 2) Προϊνή καθαρι
της σημαίας που χάρισε στο τάγμα
ΣΤΗ ΜΕΣΗ : 1) Οί στρατιώτες τ
την Α. Μ. τόν Βασιλέα. 2) Ό 'Υ
τόν Διευθυντή της ΒΧΙΓΕΣ συν
στο Στάδιο.—ΔΕΞΙΑ : 1) Στο Γρ
θούνται με τις διόπτρες. 2) Τά με
φώδια στους μαχομένους στρατιώ
βάλλει έναντίον τ

...τη σκηνή με τη μορφή της Α. Μ.
στο κούρελο του λόχου. 3) 'Η έπαρση
ας ή Βιομηχανία Λαυρά—Κύρση.—
ης αποστολής: παρελαύνουν μπροστά απ'
γός των Στρατιωτικών κ Γ. Στράτος με
ατάρχη κ. Μπαϊρακτάρη προσέρχονται
οι κινήσεις των συμμοριτών παρακολου-
γικά μας αφού μετέφεραν τὰ πολεμο-
ίας ξεκουράζονται. 3) Βαρύ πυροβόλο
βουλγαροκατασμπλιάδων.